

Лодката пристигна на бръга.

— Колко хора спасихте? питатъ зрителите.

— Всички пътници!

— Браво!... да живеете!

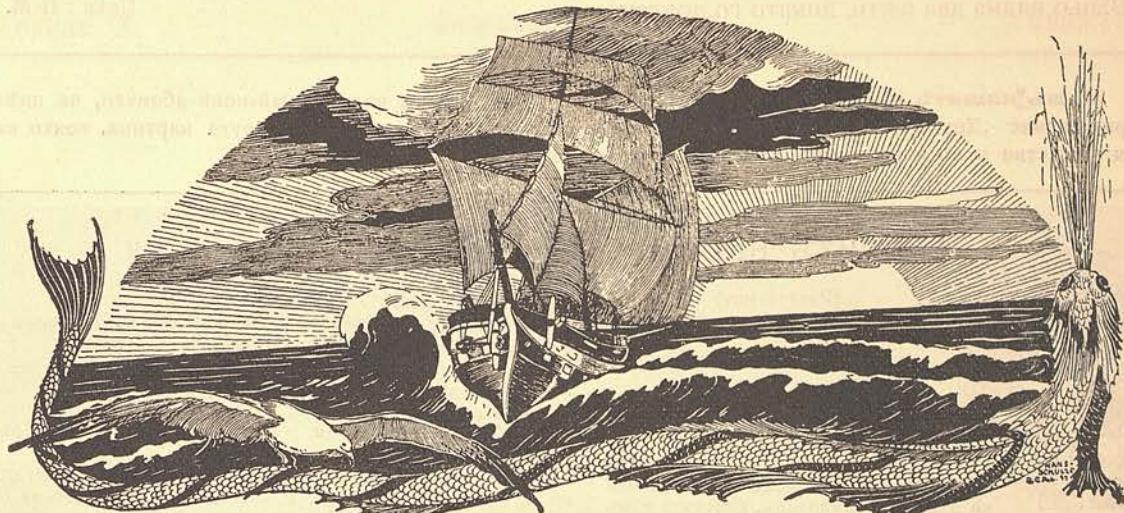
— По-скоро! Хвърлете въже! Помогнете ни!

А въ това връме, когато спасители и спа-

сени наизкачаха весело изъ лодката на плъзгавите крайбръжни камъни, които бъха покрити съ горчива пъна, юначният Тено казаше на майка си, която го пригръщаше:

— „Мамо, недѣй ми се сърди! Татко ми подсказа и азъ да отплувамъ. И азъ вървамъ, че той е доволенъ отъ сина си“.

Стъ френски прѣведе: К. Карагюлевъ.

ПОЖАРЪ.

(Разказъ отъ Левъ Толстой — за дъца и юноши).

По връме на жътва селяните и жените имъ бъха отишли на работа. Въ селото останаха само старците и дѣцата. Въ една къща бъха останали една баба и трите ѝ внучета. Бабата напали печката и легна да си почине. По нея кацаха мухи и я хапаха. Тя си покри главата съ платно и заспа. Едно отъ внучетата ѝ, Маша (тя бѣ на три години), отвори печката, нагреба въглени въ единъ чирепъ и отиде подъ стрѣхата. А тамъ лежеха снопи. Жените бъха приготвили тия снопи за свръзки. Маша донесе въглените, турна ги подъ снопите и почна да духа. Когато сламата взе да се разгаря, тя се зарадва, отиде въ къщи и доведе за ржка братчето си Кирюшка (той бѣ на година и половина и току-що се бѣ научилъ да ходи) и рече:

— Вижъ, Килиуско, каква печка запалихъ.

Снопите вече горяха и пращаха. Когато подъ стрѣхата се изпълни съ димъ, Маша се уплаши и избѣга назадъ въ къщи. Кирюшка падна на прага, разби си носа и заплака.

II

Маша го довлѣче въ стаята и двамата се скриха подъ миндеря. По-голѣмото момченце, Ваня (той бѣ на осемъ години), бѣше на улицата. Когато видѣ, че изъ подъ стрѣхата излиза димъ, той отърча въ къщи и почна да буди баба си; но бабата, сънена, бѣ замаяна и забрави дѣцата; — тя изкочи вънъ и затича изъ двора за хора. Маша въ това връме седѣше подъ миндеря и мълчеше; само малкото дѣте ревѣше, защото си бѣ ударило силно носа. Ваньо чу-